

ШУМЕНСКА ПОЩА

ЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕННОСТЪ
УРЕЖДА КОМИТЕТЪ
 Редакторъ: ДИМ. РАДЕВЪ
 Редакция и администрация
 пл. „Царь Борисъ“, тел. 140

ИЗЛИЗА:
 СРЪДА И СЖБОТА

АБОНАМЕНТЪ:
 ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ.

ОБЯВЛЕНИЯ:
 ТЪРГОВСКИ И ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. КВ. СМ.

Половинъ човѣци

Гледашъ нѣкой мжжъ. Неговиятъ отличенъ видъ ти прасилно впечатление и си мислишъ: „ето здравъ и щастливъ човѣкъ. Блазе му“. Закачишъ го на тая тема, а той казва съ та и примирение: „остави, азъ съмъ половинъ човѣкъ“, но ти знаешъ и не виждашъ това.

Жена върви по пътя. Едра, енергична — струва ти се, отъ нея лѣха бодростъ за десетъ души. Надзърнешъ ли, че, въ семейството ѝ, ще откриешъ съ очудване, че и тя ъви сжщата декларация: „азъ съмъ половинъ човѣкъ“.

Обикновено всички наемкватъ за физическото си здравовно състояние и, понеже нѣма човѣкъ безъ болка, почти чки се смѣтатъ за половинъ човѣци. Кой ревматизмъ, кой бречи, единъ отъ сърдце другъ отъ нерви, едни отъ гладуе други отъ преяждане, добили не по една, а по петъ боти. Вгледаме ли се, обаче, въ душевния животъ на хората, тината става още по-мрачна. Рѣдко ще срещнете цѣло-нъ човѣкъ по духъ.

Единъ го налегнала сиромашия изсушила всичкитъ му желаня и го превърнала въ парий. угъ намѣрилъ спасение въ кръчмата и алкохолътъ унищо-лъ всичкитъ му способности, освенъ жаждата за пиене. ети му зинала хала на сърдцето да трупа богатства и за-ди тая целъ се отказалъ отъ всѣка духовна храна. Едни се дали на леностъ, други на спортъ, трети на хазартни игри, гвърти на развратъ. И въ тѣхъ загубили образа на рмонични човѣци и нѣкои дори се превърнали на животни най-грубия смисълъ на тоя изразъ. Опиташъ ли се на та-въ човѣкъ да му вдѣхнешъ вѣра, че още не всичко е за-бено отъ него, маха съ ржка и казва: „Остави ме, азъ съмъ ловинъ човѣкъ“.

Цѣла епоха отъ половинъ човѣци! Затова всичко върви оловинъ: права на половина, задължения пакъ на половина. обода на половина, но и тиранията и тя на половина. Обра-зание на половина, затова и културата на наполовина. Поло-въ възпитание и половинъ гаменщина, половинъ съвремен-стъ и половинъ архаичностъ, половинъ прогресивностъ и по-зинъ реакционностъ; половинъ човѣчностъ и половинъ звѣр-на; половинъ любовъ и половинъ умраза; половинъ идеали оловинъ груба, себична практичностъ.

Каква великолепна картина на XX вѣкъ! Но да бѣше и само половинъ вѣкъ, та въ втората му половина да се родятъ цѣлостни хора, пакъ би било едно утешение. Но из-жда, че половината човѣци ще създадатъ едно поколение, то ще се състои отъ четвъртинки. И затова съвсемъ не ми сно каква ще бѣде неговата физиономия и неговата сждба.

Александъръ М. Герасковъ.

МЕЛНИЦАТА въ с. Подайва—Исперихско
ТЪРСИ МАШИНИСТЪ съ книжка, семеенъ
за Газоженъ моторъ „Даръмцадъ“

МЕОНЪ МАРИНОВЪ
ХАЙДУШКА СВАТБА
 (глава отъ неиздаденъ романъ)

Презъ една хубава лѣтна еръ българитъ отъ голѣмото балканско село Х. се весе-ше дѣщеря си Вела за про-чутия Дѣлю хайдутинъ, Вѣрно е. че известието отъ Цариградъ не бѣ за пренебрѣване, но все-пакъ вестъта за сватбата на Дѣля хайдугина предизвика по-голѣмъ интересъ и по-вече радостъ у селянитъ, отколкото султановитъ правдини, за които отдавна се говорѣше, а все се не даваха.

Вечеръта бѣше тиха и топла. Откъмъ Балкана лѣхаше хла-денъ вѣтъръ, който вливаше прѣсни сили въ гърдитъ на младежитъ и ги опияняваше.

Подъ нашия погледъ

Подлиятъ
 Той има две души и два живота. За външния свѣтъ е смиренъ, говори за доброта, цитира великитъ принципи на Христа, иска да минава за милостър-денъ; върви смирено и ароповѣдна пѣ-ща, въ които нито вѣрва. нито има до-статъчно широка и любвеобилна душа да приложи въ живота си.

Тайниятъ му животъ е скритъ. пѣ-ленъ съ мерзости, клевета, отмъщение и умраза къмъ хората. Егонистъ до край-на степенъ, той става проводникъ са-мо на идеи, които могатъ да гаранти-ратъ интереситъ му; готовъ е да слу-жи и на Богу и на Мамону, само жал-китъ му интереси да не пострадатъ.

Който обича народа искрено — под-лиятъ го презира; който има стремежъ да открива истината — той хирля злѣтъ по неговъ адресъ.

Липимернето е неговата природа: Клеветата е най-гитеното му оръжие. Лажката за него е сръдство за борба. Умразата къмъ хората скрива съ фрази които щедро разирѣсква.

Готовъ е цѣлия свѣтъ да бѣде уни-щоженъ, за да бѣде задоволенъ пра-вѣтъ му на отмъстителъ.

Огражда се съ авторитета на ве-лики принципи, за да може необезпо-кояванъ да разнася отровата на своята душа.

Когато го приписнешъ до стената, крие се задъ разни аноними и отрича това, което е сжщностъ на природата му.

Такива хора сж срамъ за една нация.

Тѣхното наказание идва рано или късно.

Вистотата на Божия премъдростъ про-никва навсѣкжде и открие жакката имъ душа. . .

ПИБАСЪ

Чуждитъ училища у насъ

Единъ голѣмъ националенъ проблемъ

Преди известно време, архи-мандритъ Стефанъ Абаджиевъ, директоръ на първия български колежъ „Петъръ Беронъ“ въ Пловдивъ, издаде книгата: „Го-лѣмъ националенъ проблемъ — по въпроса за частнитъ учили-ща у насъ“.

Тази книга заслужава сериоз-но внимание не само на прави-телството, но и на всички ония, които се хвалятъ, че сж най-голѣми националисти и патрио-ти, а търпятъ, и дори насърд-чаватъ чуждитъ пропаганди у насъ, които внасятъ разстрой-ство въ душитъ и съзнанието на младежъта и сж една отъ причинитъ за вътрешно разе-динение.

Въ България, до войнитъ, е имало около тридесетъ частни училища за чужда пропаганда. Следъ войнитъ, тия училища сж станали повече отъ сто.

Въ тѣхъ, щедро подържани отъ мѣстни и чужди сръдства, следватъ не само деца, които по една или друга причина не-могатъ да намѣрятъ приемъ въ българскитъ училища. но и де-ца на високопоставени и състоя-телни българи, които мислятъ, че чуждитъ училища ще да-датъ по-добро възпитание и об-разование на тѣхнитъ деца, от-колкото българскитъ училища.

Ако наистина българскитъ училища иматъ недостатъци, трѣбва да се поправятъ. Ако сж необходими „колежи“, нека да се отворятъ, но колежи бъл-гарски, отъ българската дър-жава или отъ частни лица — българи.

Не бива да се насърдчаватъ „колежитъ“, основани отъ чуж-ди мисии не за чужденцитъ, живущи у насъ, а главно за българскитъ деца.

Архимандритъ Абаджиевъ е основалъ колежъ, подобенъ на чуждитъ, съ целъ поне частъ отъ децата на добритъ бълга-ри да бждатъ отървани отъ чуждата пропаганда.

Книгата на Архимандритъ Абаджиевъ разглежда, наистина единъ голѣмъ националенъ про-блемъ.

Утрешна България
 Всѣки безпристрастенъ чуж-денецъ, който пътува изъ близ-кия изтокъ, не може да не за-бележи, че България стои по-високо отъ всичкитъ си съ-седи. На какво се дължи този безспоренъ фактъ? На две нѣща: на българската земя и на до-бритъ качества на българския народъ.

Българската земя е едно рѣдко сѣкровище. Тя крие въ себе си всички богатства и прелести, които единъ народъ би искалъ да притежава. Който не чувствава вълшебнитъ красо-ти и богатства на страната който не пламти за нейнитъ планини и рѣки, ливади, стада и чарди, пжтеки и усой; който не изпитва радостъ и пре-данностъ, когато чува бъл-гарски пѣсни, вижда български селяци и волове по нивитъ, детски люлки подъ дърветата край нивитъ — той не заслужава да живѣе въ този земенъ рай, който Господъ е създалъ въ безкрайния си всемиръ.

Азъ съмъ убеденъ, че Бъл-гария има да играе важна роля на Балканитъ. Ако всичкитъ ѝ синове и дѣщери помнятъ, че са отъ едно домоцадие, че имѣтъ едно наследство и за-работятъ задружно за доброто на всички българи. България ще стане една щастлива страна.

Ако българскиятъ народъ съ-търпение и упоритостъ, сплотеностъ, съ законностъ, свѣта, кооперации и бра-сдружения работи за пра-из-и справедливостъта, той ще воюва още по-завидно, но и въ само на Балканитъ, но и въ свѣта.

Маркъмъ
 „Зорница“

Какво става по свѣта

Нови събития назрѣватъ

Посещението на ро-мънския мръ на финанси-тѣ г. Константинеску въ България се посреща съ еднакво задоволство у насъ и въ Ромъния. Между дветъ страни се забелязва подобре-ние на отношенията имъ. Отъ ромънска страна силно жела-ятъ да иматъ на всѣка цена приятелски настроена Бъл-гария.

Какво става въ Близкия изтокъ? Вниманието на свѣта се насочва пататъкъ. Струватъ се голѣми войски отъ дветъ страни на Кавказ-ката граница. Петролниятъ въпросъ е особено изостренъ въ тая частъ на свѣта. Съ-битията тамъ се развиватъ по опредѣленъ планъ и сж възможни изненади...

Въ това време, Парижъ и Цариградъ се об-щаватъ, че сж възмож-ни преговори между СССР и Турция за спечелване на по-следната.

Маневритъ на свет-ската флота въ Черно-море сж приключилъ. Взели сж участие въ него много нови военни кораби.

Посещението на фин-ландския кралъ е безнадеждно. Руси-те очеждатъ офанзивата тѣхъ голѣмъ устремъ. Сто-си укрепления сж паднали. Между финландскитъ вой-ски и чуждитъ доброволци е настъпило отчаяние е раз-ложение.

Чакъ сега Англия праща въ Финландия десетъ хилядна войска, много оръжия, му-ниции и военни кораби. Сега — по дванадесетия часъ...

Публицистъ

Литературна страница

№ 18

Гласове

Надъ селата, що спятъ, заснѣжени
и надъ сѣнни и пусти полета
падатъ бледи лѣчи, уморени
и не грѣятъ, а само ни свѣтятъ.

Въ тоя часъ въ мойта стая е тихо,
единъ лѣчъ се промѣква и свѣти
и азъ виждамъ: далечъ равнини
какъ се люшватъ отъ пролѣтѣнъ вѣтрѣ.

Ето, въ мигъ топлината раздвижи —
тоя свѣтъ уморенъ, безразличенъ
тонѣлъ вѣтрѣ снѣжинкитѣ лиже,
снѣжни преспи отъ покрива свлича.

И отъ кѣщитѣ весели хора
трѣгватъ пакъ да обходятъ полята
и надъ тѣхъ се синѣ простора
и дими, и ги вика земята.

Гласове, гласове на земята,
отъ първичния свѣтъ долетели,
нека грѣмне отъ васъ равнината
и да пѣе съ пролѣтѣта златочела!

Симеонъ Маринов

Още ли литературно мъртвило?

До като свѣтъ е въ изключително напрежение и досегашнитѣ пластове на нашето съвремие сѣ изложени на съществени промѣни; до като цѣлиятъ животъ на човѣка минава въ тревога за неизвестното Утре и много фактори раздвояватъ духовния миръ на човѣка, нашиятъ писатели почти не проявяватъ животъ. На литературния фронтъ е мъртвило. Нѣма проблеми, като че ли, които биха раздрусали мислитѣ и идеитѣ на писателя. Неговата мисълъ, насочена да покаже правилнитѣ народни пѣтища на всѣки честенъ и наистина добъръ българинъ, не се проявява...

А е време да се скѣса това литературно мъртвило. Време е писателитѣ да вдѣхне надежди и силна вѣра въ утрешния свѣтъ денъ на нашия народъ. Време е да посочи вѣнчнитѣ непресѣхавци извори за народенъ подемъ и духовни сили, които единствени най-ефикасно ще могатъ да се противопоставятъ на всѣкакви удари и изненади.

Само чрезъ духа се зазаватъ и разрастватъ всички проявки на материалната култура. Писателитѣ има задача да изтъкне съкровищата на безсмъртния човѣшки и български духъ, за да внедри въ народа за неговия утрешенъ денъ.

П. СТ.

Следете редо- нашата Литературна Страница

Литературни изгледи

Ако хвърлимъ бѣгълъ погледъ върху днешната българска литература, ще видимъ, че тя се развива подъ знака на художествения реализъмъ. Въ писателскитѣ срѣди все повече си пробива пътъ творческия методъ на вглѣбяване въ самия животъ, на реалистично превъзсѣдаване на обществения, природнитѣ и социологични явления. Старитѣ школи, които бѣха издигнали въ култъ девиза: „Изкуството за изкуството“ сѣ вече мъртви. Ето защо никакъ не е чудно, че представителитѣ на тия школи днесъ не пишатъ почти нищо, крилата на музитѣ имъ сѣ пречупени; тѣ виждатъ че не имъ остава нищо друго, освенъ да живѣятъ съ спомена за своята отшумѣла слава и идолитѣ на „доброто старо време“.

Често въ нашитѣ литературни вестници и списания е намиралъ мѣсто единъ въпросъ—за упадѣка на нашата литература. Въпросътъ е твърде сериозенъ и би брѣвало да се погледне на него обективно и да се потърси правилното му разрешение, защото общо е впечатлението, че тия, които сѣ писали по тоя въпросъ сѣ изпускали изъ предъ видъ, че всѣки писателъ гледа по своему на свѣта, че единъ има прогресивни, а другъ регресивни разбирания за живота—нѣща, които се отразяватъ върху творчеството. Изкуството се излива въ различни форми; то е изразъ на социалната психика на отдѣлнитѣ класи и слоеве отъ обществото.

За никого не е тайна, че ние нѣмаме честна и обективна критика. Доказано е, че съ голѣмитѣ задачи на изкуството се захващатъ хора случайни, съ ограничени разбирания, хора, жадни за суетна слава, които ценятъ приятелитѣ си повече отъ изкуството, но въ името на това изкуство ги величатъ до Бога или пъкъ ги чернятъ по-вече отъ дявола, ако сѣ отъ „противния лагеръ“ и не сѣ приятели.

Има хора у насъ, които могатъ да бждатъ сравнени съ оня американски фермеръ, който за пръвъ пътъ видѣлъ

камила, гледалъ я дълго и следъ това безцеремонно отсѣкалъ: „Такова животно не съществува щомъ като не съмъ го виждалъ до сега“. Между тия, които мислятъ, че българската литература е въ упадѣкъ и тоя американски фермеръ има нѣщо общо; тѣ не виждатъ, че ние имаме, като оставимъ на страна старитѣ писатели отъ рода на Елинъ Пелинъ, Ст. Чилингировъ, Людмилъ Стояновъ и др., една плеада млади писатели и поети, които гребатъ съ пълни шепи сюжетитѣ на своето творчество направо отъ непресѣхавия изворъ—живота. Нима при това положение можемъ да кажемъ, че българската литература е въ упадѣкъ?

Изгледитѣ сѣ, че българската литература ще върви неотмѣнно по пътя на художествения реализъмъ и ще създаде творби, които ще бждатъ гордостъ на българския народъ. Нужно е, обаче, нашата критика да застане на нуждната висота и да прочисти плевелитѣ изъ нашето литературно поле.

Петко Бойкинский.

КНИЖНИНА

ПОЛУЧИХА СЕ ВЪ УРЕДНИЧЕСТВОТО
СЛЕДНИТѢ КНИГИ:

Пѣсень на Фиорда, пѣтеписи и впечатления отъ Златка Чолакова, Цена 25 лева. Доставя „Хемусъ“, София.

Духътъ на Българското възраждане отъ Любенъ Цвѣтаровъ, библиотека „Бразда“.

Проблеми на селото отъ Т. Н. Христовски, цена 10 лева. Доставя авторътъ, с. Радотина, Ботевградско.

Всичко да се изпраща до уредника Петъръ Стжповъ, Търговище

поематъ дѣхъ, но свирѣха отъ все сърдце. Отзадъ вървѣха по-стари хора и весело разговаряха.

Въ дома на чорбаджията веселието се разрастваше. Самъ Дѣлю се показва, защото бѣ дошелъ отъ по-рано. Той се хвана срѣдъ младежитѣ, тѣ още по-вече се развеселиха и се хванаха презъ кръста. Хорото бѣ неудържимо, то разразяваше съ буйната си веселостъ дори и старитѣ хора. Чорбаджи Велко излѣзе, погледна играта на зетя си, па се хвана до него. Тука обичаи не се гледаха. Веселието опияняваше всички.

Следъ тая луда игра веселието трѣгна по реда си. Следъ вѣнчавката се даде обѣдъ на гоститѣ, а следъ обѣда игритѣ продължиха. Хайдутитѣ чакаха да се вѣстятъ, когато свечери.

Когато сѣнката на Балкана се удължи и лѣсна вечерникътъ, момцитѣ взеха да ставатъ неспокойни. Тѣ си шумѣха скритомъ, поглеждаха къмъ вратната и чакаха. Тѣ знаеха, че хайдутитѣ нѣма да дойдатъ купомъ и не изведнажъ. Но

време минаваше, а никой още не се съставяше. Интересътъ къмъ тѣ събитие започна да отслабва. Притѣмъ, а още никой не се съставяше. Сложиха на чорбаджията голѣмия дворѣлози. Разнесоха подъ вититѣ а гоститѣ не идѣ. Наистина, нѣколко непознатѣ, които презъ деня не бѣха мѣрнали, сега седнаха на трапезата, но земята да сѣ хайдутитѣ, тѣ се сиптаха по междумичимане на глави и съ нѣмъ мѣлки. Не, тия люде не пѣличаха на хайдутитѣ. Де сѣ хайдутитѣ?

Нѣколцина младежи се свикаха на страна отъ трапезата и кимнаха на Дѣля. Той дойде при тѣхъ засмѣнъ. Стаматъ и Каменъ, живо го захокаха: де му сѣ хайдутитѣ, защо ги е подлѣгалъ да се надѣватъ. Но Дѣлю и тоя пътъ се откопча. Започна да се оправдава да имъ говори за сватбата и тъкмо тогава го повикаха и той ги напусна, като само успѣ да имъ кимне, да не се сърдятъ. Но

момцитѣ наистина бѣха готови да се разсърдятъ.

Дойдоха още нѣколко селяни. Но и тѣ не приличаха на хайдутитѣ. Мирни добряци, съ рунтави овчи капи и съ увиснали мустаци—това бѣха все хора като другитѣ. Тия и пушки нѣмаха; никой не бѣ ги видѣлъ да ги оставятъ въ кѣта. А подъ пояситѣ и да носѣха оржие, то е нищо. Оржие вече иматъ и момчетата отъ селото. . .

Свечери още. Мракъ пролази надъ земята и я залѣ съ мълчание. Само около сватбарския дворъ свѣтлинитѣ не загаснаха и гласовѣтѣ не покваха. Едно запитие мина, стра чорбаджи Велко на Рустъ и му пошушна, че стоятъ ага заржчалъ да не чорбаджи кѣсно гуяритѣ, но питието и а се усмихна на всичката каза, че той поема му пѣхна ворностъ. После лѣскава, едра рѣката, една съ поклонъ си а и запитието трапезата вече сѣ абаждаха пѣвцитѣ. Може-би абаждаха бѣ дошло на помощъ а весе-

лието все се разгаряше. Запѣха жѣтварска пѣсень, после любовна и току викнаха патриотични пѣсни. Чакъ сега момцитѣ, особено Стаматъ и Каменъ, видѣха, че гоститѣ, добродушнитѣ и мирни гости първи подеха пѣснитѣ за бунтъ и предъ погледитѣ имъ се проясни. Тѣ видѣха, че хайдутитѣ сѣ тукъ, че нѣма кого друго да чакатъ и веселието ги обвзе изведнажъ. Самъ Дѣлю изваде Вела и двамата, хванати за рѣка запѣха. Имаше нѣщо мило въ тая картина, лѣхаше смѣлостъ отъ тая хайдушка двойка и за това всички съ въодушевление запригласяха, а нѣкои не се стѣрпѣха, извадиха пищови и грѣмнаха въ въздуха. Следъ четвъртъ часъ запитието пакъ дойде, но гоститѣ не го и видѣха. Чорбаджията го посрещна още на вратника и бърже го изпрати. Запитието само поизгледа снажитѣ веселяци, зина да запита нѣщо, но не рачи и така си отиде, съ зяпнали уста.

Едва когато се зазори, го-

ститѣ почнаха да се разнебезпокоявани отъ Само Стаматъ и Каменъ, силуетитѣ на дългитѣ които гоститѣ на Дѣлю измѣкнаха изъ овчата тѣ не казаха никому, отдалечъ проследиха, и лутитѣ прескочиха плета и скоро се до края на селото, като въ близката кория. Члеченъ кучешки лай, това селото затихна.

Следъ изпращане на въ двора на чорбаджи лутаха още малко сѣнки, блесна единъ прозорецъ за малко, веднажъ мракътъ сѣ чорбаджийската кѣща твърде малко, защото вече избистряше небътъ изокъ и скоробуднитѣ селяни разгряси, за да посрещнатъ денъ, който идваше отъ Балкана—ясенъ и краснотусмивката на Вела. . .

Ал. М. Г.

Кредитна Кооперация „Надежда“ с. Кълново — Шуменско

На 31 декемврий 1939 година

—Наистина, това бѣгство въ града презъ нашата екскурзия тогава е било породено отъ Григоровата цигулка. Кой знае колко е скиталь той край музикалнитѣ магазини, за да се любовува на окачени тѣ тамъ цигулки. Така ли, кажи Сотире? И азъ чувамъ, приказва си заспалия Сотиръ: „Е, на, нѣмамъ си толкова парици, чичо!“ Ехъ, защо още тогава не можахъ да открия тая негова мечта, та сега да я виждамъ вече въ една блѣстяща истина, Сотиръ въ единъ великъ човѣкъ?

шуменска ПОЩА

Вестник за култура, стопанство и общественост

ХРОНИКА

Негово Високопреосвещенство Варненски и Преславски Митрополитъ Господинъ Господинъ Иосифъ на 24 и 25 т. м. ще бже въ гр. Търговище, де-то ще отслужи божествена литургия въ хр. „Св. Ив. Рилски“ и ржкоположи въ дяконски чинъ кандидата за трети енорийски свещеник въ гр. Търговище г. Василь Коевъ.

Опитайтѣ подобрени-тѣ II кач. „ЗЛАТНА АРДА“, които сж незамѣними по добро-качественност!

Дирекцията на храно-износа ще закупува направо отъ производителитѣ слънчогледовото семе по 340 лв. на килограмъ.

Министерския съветъ е възложилъ на главната дирекция на Народното здраве да корегира и намали ценитѣ на лѣкарствата.

Само КАРТЕЛА раз-полага съ грамадни запаси отъ отлежали тютюни и дава винаги е чакви и доброкаче-ствъ чичи гари, отъ кои-то не се кашли!

Нови гранитѣ народни представителѣ се разпредѣ-лятъ по процъти така: адво-кати 61; търговци 24; пенсио-нери 22; земеделски стопани 14; чиновници 7; журналисти 4; лѣ-кари 3; индустриалци 3; инже-нери 2; професори 2; архитекти 2; техници 2; директоръ на бан-ки 2; кооператори 2; лѣкари 2; занаятчици 2; избрани съпо-единъ: публицистъ, книго-да-тель, общественникъ, рентиеръ, оризосѣячъ и просбописецъ.

Теглото на мжжкитѣ те-лета за клане се намалява отъ 240 на 200 кгр.

По поводъ нашето антра-филе „Кжде е църковния мо-ралъ“, печатано въ миналия ни брой, въ редакцията се получи официално пояснение, което по липса на мѣсто остава за след-ния брой.

Въ София сж основани две нови дружества за вносъ. Тѣ ще носятъ имена: „Българска търговия и „Българска про-мишленостъ“. Тѣ ще внасятъ всички необходими стоки и ар-тикули отъ чужбина.

Дирекция за Водоснабдяване
на
Безводния „ДЕЛИ ОРМАНЪ“
— Шуменъ —

Обявление № 233

Обявява се на интересува-щитѣ се, че търговетѣ за из-копитѣ по обявления № № 206 и 207 публикувани въ Д. В. бр. 40 отъ т. г. ще се произве-датъ въ Шуменското областно данъчно управление на 23 мартъ т. г. отъ 10—11 часа,

гр. Шуменъ,
23 февруарий 1940 год.

ОТЪ ДИРЕКЦИЯТА

Четете вестникъ

„Шуменска поща“

ДАЛИЛА

Шуменъ

ЗАЩО всички дами и госпожици **предпочитатъ** бръснро-фризьорския салонъ „ДАЛИЛА“ защото

е гордостта за Шуменска областъ и държи рекордъ съ електрическо къдрене, съ усъвършенствуванни апарати, съ специални европейски масла, — гарантирана трайностъ, безъ паряне и изгаряне на главитѣ и коситѣ, завити краища на букли до израсване на косата. Защото работи фризури по нови журна-ли съ електромашина и водна он-долация.

Въ козметическия отдѣлъ се поставятъ специални биологични маски, които 50% подмладяватъ. Боядисване съ безвредни бои на коситѣ и мустацитѣ съ 48 естествени цвѣтове и 4 различ-ни марки.

Въ мжжкия отдѣлъ, те-чаща вода, еденични кърпи ле-ко бръснене на жболѣкарски столове.

сѣпочитъ и уважение къмъ всички:

ПЕНЧО АРНАУДОВЪ

срещу 7 п. полкъ — шуменъ.

Кредитна Кооперация „Зл. Искра“ с. Салманово

Годишенъ балансъ
На 31 декември 1939 година

№ по редъ	НАИМЕНОВАНИЕ НА СМѢТКИТЪ	ОБОРОТЪ		ОСТАТЪ
		Да Дана	Да Зема	
1	Каса	1228975	1225662	331
2	Дѣлове въ сѣюзи и цен.	28420		28420
3	Заеми	297060	126110	170950
4	Облиг. отъ пог. каса въ Б. З. К. Б.	387800		387800
5	Вземания по З. О. Д. З. К. а) по чл. 14 т. „а“	76356	7282	69074
6	Висящи дѣла	26390	13700	12690
7	Движими и недв. имоти	153157	5535	147622
8	Общи доставки (стоки)	788128	677224	109904
9	Общи продажби	141432	139045	2387
10	Дебитори (длъжници)	22551	9840	12711
11	Дѣловъ капиталъ	6209	215635	
12	Членски вноски	21343	33368	
13	Резервенъ фондъ	13044	60873	
14	Ф. „Общопол. начинания“		62625	
15	Разни фондове	31391	33390	
16	Ф. „Амортизац. имотитѣ“		61340	
17	Бѣлг. З. и Кооп. Банка	45226	168256	
18	Кредитори	32867	63534	
19	Срочни влогове	153179	216521	
20	Безсрочни влогове	108128	535914	
21	Разни активи	421729	283457	138272
22	Разни пасиви		43074	
23	Лихви и разноски	258121	258121	
СВѢДѢТЕЛНИ СМѢТКИ				
24	Б. З. К. БАНКА за пред. погасителни облигации	466500		466500
25	Предад пог. облиг. на Б.З. К. Б. с/у задълж. на кооп.		466500	
Всичко		4707006	4707006	154964

Ведомостъ

За печалбитѣ и загубитѣ на 31 декември 1939
ЗАГУБИ ПЕЧАЛБИ

Наименование на разходитѣ	СУМИ	Наименование на приходѣ
1. БЮДЖЕТНИ РАЗХОДИ		ЛИХВИ И ГЛ. ОТЪ ЗАЕМИ
Заплата на персонала	36046	Събрани
Канцеларски осв. отоп,	4314	Несъбрани
Насми	1200	Лихви отъ обл. с
Публикации	460	Печалба отъ редосе
2. ПОГАШЕНИЕ		„ отъ грапа
Амортизац. на имотитѣ	5535	„ отъ кооп. нм
3. ЛИХВИ		„ отъ общи дост
Лихви на влоговетѣ	19570	„ отъ общи про
Лих. на кредит. с ки	2457	Разни
Лих. на Б. З. К. Банка	22166	Отъ изпр. на грѣш
Преходящи лихви	644	Дефицитѣ (загуба)
Пресрочени лихви по заемитѣ	103840	
За вестн. и списания	1825	
Загуби отъ стоки	14628	
Данѣци	3850	
Отъ изправл. на грѣшки	1063	
Признати фири на стоки	1764	
Разни	26149	
2% консум. дивидентѣ	12610	
Всичко	258121	Всичко

—Не е късно още, Велиновъ, частояха учителитѣ.

Предъ всички, Сотиръ изсвири нѣколко пѣсни и още на сжция день взема първия урѣкъ на ноти по цигулка, при учителя Велиновъ.

IV

Зимата мина, дойде пролѣтъта, дойде сѣ една пролѣтъ и последната година на третокласнитѣ ученици изкласи.

Въ салона на прогимназията, още отъ рано заприиждаха празнично облечени селяни.

Щѣше да има утро.

Щѣха да се раздаватъ на по-малкитѣ ученици книжкитѣ, а на третокласницитѣ, — зрѣлостнитѣ свидетелства.

Когато салонътъ се бѣше достатъчно изпълнилъ отъ шумящитѣ майки и бащи, които съ нетърпение очакваха да видятъ децата си зарадвани отъ хубави бележки и минаващи въ по-горенъ класъ, на построената върху маси сцена се яви хоръ отъ деца. начело съ учителя Велиновъ. Пѣха. Следъ тѣхъ се казаха много декламации. Единъ ученикъ рисува върху голѣмъ, обтегнатъ на рамка бѣлъ листъ, отдръпна се сетне настрани и о,—чудо —едно истинско негърче, съ бѣли зъби и лѣскаво

черно лице, въртѣше широко очи и правѣше най-чудновати гримаси. Зрителитѣ кипнаха въ лудъ смѣхъ отъ тая неочаквана изненада.

Изведнажъ столоветѣ се разскърцаха. Майки и бащи единъ презъ други повдигаха глава и въ салона се разнесе шепотъ:

—Сотиръ, Сотиръ!..

На сцената: най-напредъ Григоръ, следъ него Сотиръ и сетне учителътъ Велиновъ пристѣпваха бавно напредъ. Тѣ спрѣха предъ изправено желѣзно стативче, на което имаше разтворена тетрадка съ ноти.

Григоръ и Сотиръ държаха въ ржцетѣ си цигулка.

Учителътъ Велиновъ мина по-срѣдата имъ, пристѣпна напредъ и като обгърна съ топѣлъ погледъ, стаената публика, тихо, съ тѣжна нотка въ гласъ си започна да говори:

—Траги сѣселяни, предъ васъ сж изправени дветѣ дѣца на нашето село, единствени, които имаха възможностъ да свирятъ на цигулка, подготвяни отъ мене. Преди три години, когато азъ за първи пътъ дойдохъ като учителъ въ вашето село, не заварихъ нито едно дете да свири на цигулка. Тогава на Григора родителитѣ, които имаха възможностъ, му купиха, като ме помолиха

Управителенъ сѣ

Председателъ: ВИЧО

Членове { ПЕТ. ПАН
КОЛЮ К
ВЪЧО ЧО
ЖЕКО СТ

Контроленъ сѣ

Председателъ: ПЕТ. РА

Членове { ДИМ. ВА
ДЕЛЮ Н
К.-Дѣловод.: ЙОР. М

Прода

се жглово мѣстъ съ
стройка ул. Василь Л
кв. метра удобно за
цели. Справка Кафе
Шуменъ — Телеф

ПЕЧАТЪ

„ЗОРА“ - Ц